

ಪೀರಿಯಡ್ಸ್ ಪುರಾಣಗಳು

ಕಾಲ ಬದಲಾದರೂ, ವಿಚಾರಗಳು ಬಯಲಾದರೂ ಬದಲಾಗದ ಆಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಪೀರಿಯಡ್ಸ್ ಪುರಾಣಗಳು ಪ್ರಮುಖವಾದವು. ಹೆಣ್ಣಿನ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಆ ಮೂರು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಸಹಜ, ನೈಸರ್ಗಿಕ ಕ್ರಿಯೆಗೆ ಅದೆಷ್ಟು ಕಂದಾಚಾರಗಳ ಬಂಧಗಳೋ! ಹೆಣ್ಣು ಆ ಮೂರುದಿನಗಳು ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಂದಲೂ, ವಿಷಯಗಳಿಂದಲೂ, ಹೊರಗಿದ್ದು, ನಂತರದ ಎರಡು ದಿನಗಳು ದೇವಕಾರ್ಯದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಹೊರಗುಳಿದು, ಮಿಕ್ಕಿಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಪತಿಯೊಡನೆ ಸತಿಯಾಗಿ ಇರಬಹುದು ಎಂಬ ನಿಯಮವಿತ್ತು. ಇದು ಇಂದಿಗೂ ಕೆಲವು ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಿರುವುದು ವಿಪರ್ಯಾಸವೇ ಸೈ.

ಏಕೆ ಈ ವಿಧವಾದ ಆಚಾರ? ಏನಿದರ ಹಿನ್ನೆಲೆ? ಬನ್ನಿ, ಆಗಿನ ಕಾಲವೆಂಬ ಕತ್ತಲೆ ಕೋಣೆಗೆ ಭೇಟಿ ಇಡೋಣ. ಎಲ್ಲಾ ಆಚಾರಗಳಂತೆಯೇ ಮುಟ್ಟಾದವರು ಮೂರು ದಿನ ಹೊರಗಿರಬೇಕು ಎಂಬ ಆಚಾರವೂ ಶುಚಿ ಮತ್ತು ಆರೋಗ್ಯದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೇ ಆರಂಭವಾದುದು. ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಆ ಮೂರು ದಿನಗಳು ನರಕ್ಕೆ ಹಲವಾರು ಬಾರಿ ಭೇಟಿ ನೀಡಿ ಬಂದಷ್ಟು ಯಾತನೆ, ಮೈಯಲ್ಲಿ ಜಡತೆ, ಆಯಾಸ ತುಂಬಿರುತ್ತದೆ. ಜೊತೆಗೆ ಮೊದಲೆರಡು ದಿನ (ಕೆಲವರಿಗೆ ಮೂರೂ ದಿನಗಳು) ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಋತುಸ್ರಾವವಾಗುವುದರಿಂದ ಅಪಾರ ಬಳಲಿಕೆ. ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿದ್ದದ್ದು ಸಂಪೂರ್ಣ ವಿಶ್ರಾಂತಿ. ಆಗಲೂ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಸಿಗದಿದ್ದರೆ ಆ ಹೆಣ್ಣು ಬಹಳ ಸೊರಗಿ ಅನಾರೋಗ್ಯಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾಗುವ ಸಂಭವಗಳು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದವು.

ಇನ್ನು ಶುಚಿತ್ವದ ವಿಷಯ. ಈಗಿನಂತೆ ಅಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ವಿಸ್ಕರ್, ಸೈಫ್ಲಿ, ಇತ್ಯಾದಿ ಸ್ರಾವ ಹೀರುವ ಟೆಷ್ಟುಗಳು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚೆಂದರೆ ಒಂದಷ್ಟು ಬಟ್ಟೆ, ಹತ್ತಿ, ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಸ್ರಾವವನ್ನು ಹೀರಬೇಕಿತ್ತಷ್ಟೆ. ಬಹಳವೇ ಸ್ರಾವವಾಗುವ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅವುಗಳು ಹೀರುವಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಅಸಮರ್ಥವಾಗುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಹೆಣ್ಣು ಕೂತೆಡೆ, ನಿಂತೆಡೆ ಸ್ರಾವವಾಗಿ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಮುಜುಗರ, ನೋಡುವವರಿಗೆ ಅಸಹ್ಯ ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಈ ವಿಧವಾದ

ಸಂದರ್ಭಗಳನ್ನು ದೂರವಿರಿಸಲು ಆಗಿನವರು ಕಂಡುಕೊಂಡ ವಿಧಾನವೆಂದರೆ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಮೂರು ದಿನ ಅದಕ್ಕಂದೇ ಮಿಸಲಾದ ಬೇರೊಂದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸುವುದು. ಆದರೆ ವಿಚಾರವತ್ತಾದ ಈ ವಿಷಯ ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ಆಚಾರದಲ್ಲಿ ವಿಕೋಪಕ್ಕೆ ಹೋಯಿತು. ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿಗೆಂದು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳಕೇ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ, ನೆಲವೂ ಜೌಗಿನಿಂದ ಕೂಡಿರುತ್ತಿತ್ತು, ಬರುಬರುತ್ತಾ 'ಮೂರು ದಿನ ಅಂತಹ ಹೆಣ್ಣಿನ ಮುಖವನ್ನು ಗಂಡು ನೋಡಬಾರದು' ಎಂಬ ಅವೈಜ್ಞಾನಿಕತೆ ಬೆಳೆದು 'ಅವಳ ದನಿಯೂ ಕೇಳಿಸಬಾರದು' ಎಂಬ ವಿಕಲ್ಪದ ಹಂತಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟಿತು. ಅವರಿಗೆ ಅನ್ನ, ನೀರು ಕೊಡುವುದೂ ಬೇಕಾಬಿಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹೋಯಿತು.

ಈಗ ಇಂದಿನ ದಿನಗಳಿಗೆ ಬರೋಣ. ಹಿಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಇರದಿದ್ದ ಸ್ವಚ್ಛತೆ ಈಗ ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ಲಭ್ಯ. ಟೆಷ್ಟುಗಳು ಮತ್ತು ಟ್ಯಾಂಪಾನ್‌ಗಳನ್ನು ತೊಟ್ಟು ಸ್ತ್ರೀಯರು ಈಗ ಯಾವುದೇ ಮುಜುಗರವಿಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ಓಡಾಡಬಹುದು. ಸ್ರಾವದ ತೀವ್ರತೆ ಹೆಚ್ಚಿದರೆ ಟೆಷ್ಟು ಬದಲಾಯಿಸಿದರಾಯಿತಷ್ಟೆ, ಈಗ ಅಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿದ್ದಂತೆ ಕುಟ್ಟುವುದು, ರುಬ್ಬುವುದು, ಬಟ್ಟೆ ಒಗೆಯುವುದು ಎಲ್ಲವೂ ಇಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಅಂದಿನ ಆಯಾಸ ಇಂದಿನ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗಿಲ್ಲ. ಅಂದಿನ ಒಟ್ಟು ಕುಟುಂಬಗಳು ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಈಗ ಕೆಲಸವೂ ಕಡಿಮೆ. ನಿಜ, ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕಾಗಿ, ಕಲಾವಿದರಿಗೆ, ದಿನಗೂಲಿಗಳಿಗೆ ಆಯಾಸ ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ; ಆದರೂ ಮುಟ್ಟಾಗುವ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮುಂಚಿನಿಂದಲೂ ಪೌಷ್ಟಿಕ ಆಹಾರ, ಹೆಣ್ಣಿನ ರಸಗಳ ಸೇವನೆ ಇದ್ದರೆ ಆಯಾಸ, ನೋವು ಎರಡೂ ತಗ್ಗುತ್ತದೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಕೆಲವರಿಗೆ ಯಮಯಾತನೆ ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ. ಅವರು ಮಾತ್ರಗಳಿಗೆ ಮೊರೆಹೋಗಿ ನೋವನ್ನು ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ತಗ್ಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಹಿಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ

ದ. ಹೆಚ್. ಪ್ರಜ್ವಲ

ಗುಳಿಗೆಗೂ ಇಲ್ಲದ (ಆಯುರ್ವೇದದಲ್ಲೋ, ಹೋಮಿಯೋಪಥಿಯಲ್ಲೋ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹೆಣ್ಣಿನ ನೋವಿನ ಬಗ್ಗೆ ಗಂಡಿಗೆ ಅಸಡ್ಡೆ ಇದ್ದುದರಿಂದಲೂ, 'ಹೊರಗಾದೆ' ಎಂದು ಹೇಳಲು ಹೆಣ್ಣು ನಾಚುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದಲೂ ನೋವು ಅನುಭವಿಸುವುದು ಒಂದು ಪದ್ಧತಿಯೇ ಆಗಿಹೋಗಿತ್ತು) ಸರಿಯಾದ ಆಚಾರವೂ ಇಲ್ಲದ ಹೆಣ್ಣು ರೋಗಿಯ ಕಳೆ ಹೊಂದಿರುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಈಗ ಅವೆಲ್ಲಾ ಬದಲಾಗಿ ನೋವು ಶಮನವಾಗಿ, ಸ್ರಾವ ಹೀರಲ್ಪಟ್ಟು, ಶುಚಿತ್ವಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಮುಟ್ಟಾದವರು ಮೂರು ದಿನ ಹೊರಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂಬುದು ಅಪ್ರಸ್ತುತ. ಶುಚಿತ್ವವಿದೆ ಎಂದ ಮೇಲೆ ಹೆಣ್ಣು ಎಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದರೂ ಓಡಾಡಬಹುದೆಂದಾಯಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಹೆಣ್ಣು ದೇಗುಲಕ್ಕೆ ಆಗಲಿ, ಪೂಜೆಯ ಗೃಹಕ್ಕೆ ಆಗಲಿ ಅಥವಾ ಅಡುಗೆ ಮನೆಗೆ ಆಗಲಿ ಹೋಗಬಾರದೆಂಬುದು ತಪ್ಪು. ಅವಳ ಬಗ್ಗೆ ಕಾಳಜಿ ಇದ್ದು, ಮೂರು ದಿನ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ನೀಡಬೇಕೆಂಬ ಔದಾರ್ಯ, ಮಾನವೀಯತೆ ಇದ್ದರೆ ಆ ಮಾತು ಬೇರೆ. ಅದರ ಬದಲಿಗೆ 'ಛೇ! ಈಚೆ ಅಂತೆ; ಆದರೂ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾಳೆ ನೋಡು' ಎಂಬ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅವೈಜ್ಞಾನಿಕ. ದೇವನೇ ಈ ಜಗದ ಸೃಷ್ಟಿಗೆ ಕಾರಣನೆಂದರೆ ದೇವನೇ ಆ ಸ್ರಾವದ ಸೃಷ್ಟಿಗೂ ಕಾರಣನಲ್ಲವೇ. ದೇಹ ನೊಂದ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಮನವೂ ನೋಯದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ನಾಗರಿಕರ ಕರ್ತವ್ಯ.

■ ವೈ-ಚಾರಿ